

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/339/2014
Identifikačné číslo spisu: 1113212879
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Janka Cisárová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1113212879.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu I., bývajúceho vo I., zastúpeného JUDr. Lubomírom Müllerom, euroadvokátom, so sídlom v Bratislave, Hodálova 3, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie 13,28 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15 C 73/2013, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. júna 2014 sp. zn. 4 Co 213/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi v lehote 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 16,34 € k rukám alebo na účet JUDr. Lubomíra Müllera, euroadvokáta, so sídlom v Bratislave, Hodálova 3.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I (súd prvého stupňa) uznesením z 27. januára 2014 č. k. 15 C 73/2013-24 konanie zastavil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 48,82 € k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Zastavenie konania odôvodnil tým, že žalobca ešte pred prvým pojednávaním vzal žalobu v celom rozsahu späť (§ 96 ods. 1 druhá veta O.s.p.), nakoľko žalovaná mu po podaní žaloby stanoviskom zo 4. júla 2013 priznala náhradu trov výkonu väzby vo výške 13,33 €. O trovách konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 druhá veta v spojení s § 150 ods. 2 O.s.p. Vychádzal z toho, že právny zástupca žalobcu si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 73,23 € za tri úkony právnej pomoci (prevzatie a prípravu právneho zastúpenia, spísanie žaloby a návrh na zastavenie konania) a tomu zodpovedajúce režijné paušály. Konštatoval, že žalobca si v konaní uplatnil len jeden z viacerých čiastkových nárokov na odškodnenie, ktoré si však mohol uplatniť voči žalovanej jedným spoločným návrhom na začatie konania, čím by nedošlo k nedôvodnému navýšeniu trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na uvedené, s poukazom na to, že sa jednalo o drobný spor, považoval súd prvého stupňa uplatnené trovy za neprimerané voči pohľadávke, a preto ich znížil tak, že žalobcovi nepriznal odmenu za úkon prevzatia a prípravy právneho zastúpenia a ani prislúchajúci režijný paušál. Celková výška náhrady trov konania po tomto znížení predstavovala sumu 48,82 €.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) na odvolanie žalovanej uznesením z 30. júna 2014 sp. zn. 4 Co 213/2014 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania potvrdil a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 16,34 € k rukám jeho právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Uviedol, že náhrada trov konania v občianskom súdnom konaní je obmedzená na náhradu všetkých trov účelne vynaložených na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Posúdenie účelnosti je pritom závislé od konkrétnych okolností tej - ktorej veci. Poukázal na rozhodnutie R 28/1970, v zmysle ktorého jednotlivé zložky práva na náhradu škody, ktorými je vymedzený obsah náhrady škody, sa prejavujú ako samostatné čiastkové nároky a s touto ich samostatnosťou je nutné počítať aj pri rozhodovaní o trovách konania. So zreteľom na dispozičnú voľnosť žalobcu pri uplatňovaní nárokov konštatoval, že spôsob uplatnenia jeho práv nebol realizovaný nezákonným spôsobom a teda žalobca bol oprávnený jednotlivými čiastkovými žalobami uplatniť si jednotlivé nároky, o ktorých odškodnenie žiadal žalovanú spoločne jednou žiadosťou. Za právne zastúpenie v každom jednom konaní mu preto vzhľadom na dôvodnosť každej jednej žaloby prislúcha právo na náhradu trov konania, a to za tie úkony právnej pomoci, ktoré v jednotlivých konaniach neboli identické. Za takýto identický úkon odvolací súd považoval jedine prevzatie a prípravu právneho zastúpenia, nakoľko právny zástupca žalobcu právne zastúpenie prevzal pravdepodobne ešte pred podaním jednej žiadosti o odškodnenie u žalovanej. Žalovaná však k podanému odvolaniu nedoložila doklady preukazujúce plné priznanie odmeny právnenému zástupcovi žalobcu v inom jeho súdnom konaní, z ktorého dôvodu nebolo podľa odvolacieho súdu možné uvažovať o bezdôvodnom navýšení trov právneho zastúpenia. Ďalej uviedol, že z obsahu spisu nie je zrejмый ani rozpor konania právneho zástupcu žalobcu s ustanoveniami zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii. Na záver zdôraznil, že aktuálna súdna prax hovorí o potrebe dodržania proporcionality medzi výškou vymáhanej čiastky a trovami konania, ale zároveň konštatuje, že právo na náhradu trov konania v prípade úspechu v spore (ako i späťvzatie dôvodne podanej žaloby) je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Navrhla napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). V prvom rade upozorňovala, že žalobca uplatnil svoj nárok na odškodnenie samostatnými žalobami, aj keď čo do právneho základu išlo o jeden nárok na odškodnenie v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb., ktorý u nej uplatnil jedinou žiadosťou o odškodnenie. Aj s ohľadom na veľký počet konaní voči žalovanej, ktoré právny zástupca žalobcu v mene viacerých fyzických osôb obdobným spôsobom vytvoril, mala za to, že jediným dôvodom tohto jeho postupu bolo navýšenie trov konania. Tvrdila, že takéto konanie má všetky znaky zneužitia práva, dokonca je možné ho považovať za šikanózne. Argumentovala, že náhrada trov konania nemá smerovať k nejakej forme potrestania povinného účastníka, ale jedine k tomu, aby sa oprávnenej strane kompenzovali náklady, ktoré boli potrebné k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva. V žiadnom smere ale nemá znamenať určitú formu obohacovania sa na úkor povinnej strany. Neuspokojenie nároku žalobcu v šesťmesačnej lehote nemôže byť dôvodom pre priznanie trov právneho zastúpenia v požadovanej výške, pretože všetky nároky mali byť uplatnené jedným žalobným návrhom, čo právny zástupca žalobcu pri všetkej odbornej starostlivosti vedieť mal a musel, čím by predišiel zbytočným súdnym konaniam, nákladom právneho zastúpenia a ďalším nákladom vznikajúcim štátu. Konštatovala, že konanie právneho zástupcu žalobcu vykazuje znaky obchádzania zákona, účelovosti, je v rozpore so zákonom, ako aj profesijnou etikou advokáta. S poukazom na uvedené považovala rozhodnutia súdov za arbitrárne a nepreskúmateľné, nakoľko neboli riadne a presvedčivo odôvodnené.

Žalobca navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť. V doplnení svojho vyjadrenia s poukazom na čl. 10 ods. 1 písm. f/ inštrukcie 2/2013 Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. marca 2015 sp. zn. 4 Cdo 142/2014 upozorňoval, že dovolanie bolo podané neoprávnenou osobou, konkrétne štátnou tajomníčkou, nakoľko k podaniu mimoriadneho opravného prostriedku v občianskom súdnom konaní je oprávnený iba minister.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] so zreteľom na vyššie spomenutú námietku žalobcu, zaoberal sa najprv otázkou, či dovolanie bolo podané oprávnenou osobou.

Podľa § 240 ods. 1 prvá veta O.s.p. účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni.

Aby dovolanie malo právne účinky, t. j. aby na jeho základe vznikli procesné vzťahy vyplývajúce z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, musí spĺňať požiadavky stanovené pre tento úkon procesným predpisom. K základným náležitostiam dovolania v prvom rade patrí, že opravný prostriedok podal procesne legitimovaný subjekt, ktorým v dovolacom konaní môže byť len účastník. Účastníkom konania podľa § 90 O.s.p. je navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný) alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označuje. Ak je účastníkom konania štát, koná za neho pred súdom štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu. Za štátny orgán pritom koná osoba, ktorá je na tento úkon oprávnená na základe zákona alebo osobitného poverenia (k tomu porovnaj § 21 ods. 1, 2 a 4 O.s.p.).

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy (ďalej len „zákon č. 575/2001 Z.z.“) ministerstvo riadi a za jeho činnosť zodpovedá minister.

Podľa § 4 ods. 2 prvá a druhá veta zákona č. 575/2001 Z.z. ministra v čase jeho neprítomnosti zastupuje v rozsahu jeho práv a povinností štátny tajomník. Minister môže poveriť aj v iných prípadoch štátneho tajomníka, aby ho zastupoval v rozsahu jeho práv a povinností.

Podľa čl. 10 ods. 1 písm. f/ inštrukcie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky 2/2013 zo 14. februára 2013 č. 20122/2013/100 (v znení inštrukcie 5/2014), ktorou sa upravuje rozsah podpisových a dispozičných oprávnení (ďalej len „inštrukcia 2/2013“) minister schvaľuje a podpisuje mimoriadne opravné prostriedky v občianskom súdnom konaní.

Z obsahu spisu vyplýva, že dovolanie v mene Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky ako štátneho orgánu konajúceho za žalovanú Slovenskú republiku v zastúpení za ministra podpísala štátna tajomníčka Z. Dovolanie bolo datované 30. septembra 2014. Vzhľadom na to, že podľa čl. 10 ods. 1 písm. f/ inštrukcie 2/2013 mimoriadne opravné prostriedky v občianskom súdnom konaní (teda aj dovolanie) schvaľuje a podpisuje výlučne minister spravodlivosti, dovolací súd s poukazom na § 4 ods. 2 zákona č. 575/2001 Z.z. vyzval Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, aby v lehote 10 dní doložilo do spisu osobitné poverenie, ktoré oprávňovalo štátnu tajomníčku zastupovať ministra pri schvaľovaní a podpísovaní dovolania v predmetnej veci. V reakcii na túto výzvu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky predložilo fotokópiu poverenia z 26. septembra 2014, v zmysle ktorého bola štátna tajomníčka Z. poverená ministrom na schválenie a podpísanie mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. júna 2014 sp. zn. 4 Co 213/2014. Z doposiaľ uvedeného možno bezpochyby vyvodiť, že dovolanie v prejednávanej veci podala oprávnená osoba; námietku žalobcu v tomto smere treba preto označiť za neopodstatnenú.

Následne, po zistení, že dovolanie žalovanej bolo podané včas, Najvyšší súd Slovenskej republiky bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V posudzovanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu

prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania z ustanovenia § 239 O.s.p. vyvodiť nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (porovnaj napríklad R 117/1999, R 34/1995, a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania vymenované v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a ich existenciu po preskúmaní obsahu spisu nezistil ani dovolací súd.

Vzhľadom na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nedostatky sa dovolací súd osobitne zameril na skúmanie, či v danom prípade nebola postupom odvolacieho súdu žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov, najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom alebo svedkom a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

V súvislosti s námietkou žalovanej týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia uznesení oboch nižších súdov dovolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

Právo účastníka (a povinnosť súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ide o podstatnú náležitosť každého rozhodnutia súdu, považovanú za imanentnú súčasť práva na spravodlivý proces. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., pričom v spojitosti s § 167 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. platí toto ustanovenie primerane aj pre uznesenie odvolacieho súdu. Uvedené zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru ESLP (pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26) tak, že rozhodnutie musí uviesť dostatočné dôvody na ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Georiadis v. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane pripomenul, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu a že takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, I. ÚS 241/07, I. ÚS 211/12).

V prejednávanej veci súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k trovám konania uviedol, ktoré právne normy pri rozhodovaní aplikoval, za ktoré úkony právnej služby priznal žalobcovi náhradu trov konania a v akej výške a napokon aj dôvody, pre ktoré túto náhradu v zmysle § 150 ods. 2 O.s.p. znížil. Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v časti náhrady trov prvostupňového konania potvrdil, pričom v odôvodnení zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval napadnuté rozhodnutie za vecne správne a zároveň sa postačujúco vysporiadal aj s odvolacou argumentáciou žalovanej. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd konštatuje, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa v posudzovanej veci uplatnila druhá časť právnej vety vyššie spomínaného stanoviska, nakoľko právo žalovanej na riadne odôvodnenie rozhodnutia porušené nebolo. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa v žiadnom prípade nedá označiť za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, nakoľko odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

Pokiaľ žalovaná v rozpore s názorom odvolacieho súdu tvrdila, že vzhľadom na okolnosti danej veci nebolo možné žalobcovi priznať náhradu trov konania, namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis,

nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. - nespôsobuje tzv. zmätočnosť rozhodnutia). Aj keby teda tvrdenia žalovanej boli opodstatnené (dovolací súd sa nimi z tohto aspektu nezaoberal), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by však prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca požiadal o priznanie náhrady trov dovolacieho konania a požadovanú náhradu aj vyčísliť. Dovolací súd priznal tomuto účastníkovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby poskytnutej mu vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 3. novembra 2014 [§ 13a ods. 2 písm. b/, ods. 5 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 16,60 €. Keďže išlo o vyjadrenie voči dovolaniu smerujúcemu len proti rozhodnutiu o trovách konania, žalobcovi patrí odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. v sume 8,30 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 3 vyhlášky) vo výške 8,04 € predstavuje spolu 16,34 €.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.